

діяльність якої простягається в сфері: політичну, екологічну безпеки. Її органи виконують функції обговорення питань, мають широку розгалуженість; вони охоплюють регулювання економіки, митне регулювання, сферу кредиту, валютний ринок, міграційну політику, узгодження зовнішньої політики.

До спеціальної компетенції належать міжнародні організації, в яких одна з функцій є головною. Найчастіше це стосується організацій у сфері виробництва і торгівлі, що утворилися для ефективної реалізації товару. Кожна міжнародна організація має відповідну організаційну структуру. Яка підтверджує постійний характер організації. Важливою ознакою міжнародної організації є наявність у неї прав і обов'язків, форм закріплення в її установчому акті. Міжнародна організація не може перевищити свої повноваження, також має самостійні міжнародні права й обов'язки що означає у своїй сфері діяльності може обирати самостійний засіб виконання прав і обов'язків, покладених на неї державами[4].

ЛІТЕРАТУРА

1. Барандій М. В. Поняття суверенітету держави у міжнародному праві / М. В. Барандій // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 2. – С. 307–311.
2. Воронянський О. В. Політологія: підручник / О. В. Воронянський, Т. Ю. Кулішенко, І. В. Скубій. – Харків, ХНТУСГ імені Петра Василенка, 2017. – 180с.
3. Воронянський О. Проблема суб'єктності суверенітету в контексті технології здійснення влади / О. Воронянський // *Evropsky politicky a pravni diskurz*. - 2015. - Vol. 2, Iss. 4. - С. 205-209.
4. Воронянський О. В. Роль національного суверенітету в легітимації державної влади / О. В. Воронянський // *Актуальні проблеми державного управління*. – 2012. – № 2. – С. 216–221.

Шатова Юлія 33 ТТ
Науковий керівник:

к.і.н., проф. Воронянський О.В.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

АНАЛІЗ МІСЦЯ УКРАЇНИ У СВІТОВОМУ

ГОСПОДАРСТВІ: ЕКОНОМІЧНІ ТА ПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ

На сьогодні, сучасне світове господарство характеризується різними видами зв'язків, здійснюється об'єктивний процес його інтернаціоналізації. Тому виникає необхідність дослідження такого явища, як формування світової економічної системи, актуальною стає проблема вивчення зовнішньоекономічних зв'язків, оскільки кожна держава прагне до отримання максимальної вигоди від їх використання.

Впровадження курсу на входження країни до світового господарства призводить до економії суспільної праці, так як виробництво і обмін між країнами результатами виробництва стає більш раціональним. Також важливе

значення має той факт, що національні економічні системи все більш набувають характерних ознак ринкової економічної системи, особливо це стосується слабко розвинених країн та країн із перехідною економікою, для яких цей процес є позитивним в цілому, хоча і суперечливим, тому, що необхідно враховувати національні особливості й діяти відповідно до національних інтересів[4].

Економічні зв'язки між країнами світу існували завжди, але з поглибленням міжнародного поділу праці вони стають все більш важливим фактором процесу відтворення, задоволення суспільних потреб і розвитку світового господарства.

Підвищення ефективності господарської діяльності, скорочення суспільних витрат потребують постійного посилення процесу спеціалізації виробництва для забезпечення певного рівня його концентрації. Внаслідок цих процесів відбувається становлення, розвиток і розширення міжнародного співробітництва, формується світове господарство як економічна єдність, поглиблюється інтеграція країн.

Отримавши незалежність, Україна розпочала проведення курсу на поступове зближення з європейським і світовим співтовариством, на входження в світову економічну систему ринкового типу.

Однак інтеграція України в систему світових господарств є дуже складною. Складність полягає в тому, що з одного боку, країни з економікою ринкового типу розвиваються постійно на основі приватної власності, вони сформували відповідно до своїх потреб господарські механізми, встановили й збалансували зв'язки із іншими країнами. З іншого боку, господарство України практично було відірване від країн ринкового типу, воно було сформовано на підставі суспільної власності й мало відповідний механізм управління виробництвом і розподілу, що не придатний для ринкової економіки.

Створення в Україні ринкової економіки передбачає її відкритість й інтеграцію в світове господарство. Всі підприємства, незалежно від форм власності, беручи участь у формуванні ринкових відносин, повинні мати вихід на зовнішній ринок. Тільки в цьому випадку вдасться забезпечити їх реальне входження в міжнародні економічні процеси[5].

Участь в міжнародних господарських зв'язках є важливим моментом ринкових перетворень в Україні. Місце України в світовому господарстві визначається, перш за все, сировинною спрямованістю експорту. Зберігається також високий рівень імпорту товарів широкого споживання на ринках країни (понад 45% в цілому по Україні, а в великих містах доходить до 80%), що є негативним фактором для розвитку національних виробників. Також, на сьогодні, ми можемо бачити зростання зовнішнього боргу України перед міжнародними фінансовими організаціями та окремими країнами. Обсяги прямих іноземних інвестицій в економіку країни в останні роки значно знизились. У рейтингу інвестиційної привабливості Україна знаходиться 85 місці серед країн світу. За обсягами інвестицій в Україну на першому місці знаходяться США, на другому утвердився Кіпр. Однак, більшість іноземних експертів вважають, що основним інвестором в економіку України все-таки є

Росія, хоча офіційно вона займає п'яте місце. За всі роки незалежності України Російська Федерація інвестувала у вітчизняну економіку більше ніж \$ 327 млн[1].

Портфельних інвестицій в Україні практично немає. Західний капітал в основному зосередився в харчовій і тютюновій промисловості, торгівлі, фінансах, енергетиці. Тобто в галузях з швидким оборотом капіталів і забезпеченими ринками збуту[7].

Частка України у світовому господарстві із 1992 по 2017 рік зменшилася в три рази – до менш ніж 0,3% з 1% світового ВВП.

У 1992 році частка ВВП України в загальносвітовому ВВП становила приблизно 1%, іншими словами 1% світової економіки припадав на нашу країну. За чверть століття цей показник впав більш ніж в три рази – станом на 2017 рік він становив менше ніж 0,3%. Таким чином, це свідчить про те, що вага і вплив України у світовому просторі за 25 років незалежності скоротилися більш ніж втричі[2].

Найбільше падіння української економіки було зафіксовано на початку 90-х років, а відсутність структурних реформ в подальшому не дозволила забезпечити належні темпи зростання.

Економіку України, після кризи 90-х років, підхопила хвиля швидкого зростання цін на сировинні товари, а з 2004-2005 років – так званий наддешевий фінансовий капітал із Заходу. Економічний бум, що відбувся у світовому економічному просторі дещо підняв позиції нашої країни, а саме частка участі України в світовому ВВП з 2000 по 2008 рік зростає з 0,4% до 0,5%, – але, на жаль, це зростання дестимулювало проведення будь-яких реформ. Помаранчева революція 2004 року також не змогла простимулювати зміцнення позицій України в міжнародному просторі. В результаті, коли фінансовий бум в світі закінчився в 2008 році, а сировинний – в 2011 році, економічне зростання в нашій країні майже припинилося, а її сировинна модель економіки стала нежиттєздатною[3].

Згідно із прогнозами, і в 2019 році українська економіка буде зростати повільніше, ніж світова, що сприятиме погіршенню становища. Незважаючи на прогрес в реформах останніх років, українська економіка зростає повільніше, ніж світ в цілому, й тому продовжує втрачати свої позиції[3].

Таким чином, для того, аби Україна зміцнила свої позиції як самостійна держава, уряд повинен зробити все для конкурентності економіки нашої країни, як з точки зору витрат на виробництво, так й з точки зору інвестиційної привабливості України. При цьому, слід зважати на те, що сьогодні Україна володіє обмеженою кількістю переваг, які здатні забезпечити конкурентоздатність української економіки.

На нашу думку, саме сировинна структура української економіки – це головний фактор, що створює повну залежність економіки України від зовнішнього впливу. Слід зазначити, що саме від цін на сировину на світових ринках протягом останніх двадцяти років залежить стан української економіки та державних фінансів, рівень зарплат та рівень платоспроможності українських громадян.

Український олігархат об'єктивно не зацікавлений у збільшенні заробітної плати та доходів населення, у розвитку внутрішнього ринку, адже в цьому випадку прибутковість їх бізнесу із застарілими, немодернізованими підприємствами знижуватиметься[6]. А це гальмує зміцнення позицій України у світовому господарстві. Саме тому українським підприємствам необхідно проводити модернізацію, вдосконалювати виробництво та якість продукції.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гладкий Ю.Н., Доброскок В.А., Семенов С.П. Социально -экономическая география России: Учебник. – М.: Гардарики, 2016.
2. Итоги развития экономики стран-членов СНГ в 2017 году // Вопросы экономики. – 2018, №3, с. 124-137.
3. Матеріали міжнародної практичної конференції „Перспективи інтеграції України до ЄС”;
4. Основи економічної теорії. Політекономічний аспект. За редакцією Г.Н. Клишко, В.П. Нестерко. Київ: "Вища школа", 2010.
5. Прокопенко С. Місце взаємин прикордонних регіонів у сучасних тенденціях світового розвитку // Світова економіка, №1, 2014р. – с. 13-15.
6. Воронянський О. В. Політологія: підручник / О. В. Воронянський, Т. Ю. Кулішенко, І. В. Скубій. – Харків, ХНТУСГ імені Петра Василенка, 2017. – 180с.
7. Україна – Росія: проблеми економічної взаємодії: Монографія / За ред. Пирожкова С.І., Губського Б.В., Сухорукова А.І. – К.: НПУРВ, 2016. – 256 с.

Шеховцев Д. Д. 51м

Науковий керівник:

к. і. н., доц. О. С. Гончарова

Харківський національний педагогічний університет імені

Г.С.Сковороди

СТВОРЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЧАСТИН ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ В ПЕРІОД ГЕТЬМАНАТУ П. СКОРОПАДСЬКОГО

Повнокровне існування будь-якої держави безпосередньо пов'язане з розвитком її власних державних інститутів, серед яких найповажніше місце займають Збройні сили. Досвід розвитку людства свідчить, що армія відіграє важливу роль у забезпеченні існування держави. Особливо гостро це відчувається новоствореними державами в час боротьби за незалежність. У процесі розбудови української державності на сучасному етапі наша держава зіткнулась з необхідністю розв'язання проблем, пов'язаних із створенням власних Збройних сил. Значно полегшить вирішення цього важливого завдання знання власного історичного досвіду військового будівництва. Велику цінність для нашого процесу державотворення має досвід військового будівництва Української держави гетьмана Павла Скоропадського, якій вдалося за дуже короткий строк досягти вагомих організаційних успіхів в будівництві Збройних сил України.

Військове будівництво за часів гетьмана П. Скоропадського зайшло висвітлення в історичній літературі. Особливу увагу цій темі